

”...abstrakte, ekspressionistiske skildringer af landskabets karakter.”

Færøerne er blevet et yndet udflugtsmål for kunstnere, der søger motiver med en uspolet, rå og usentimental natur. Noget, vi kun finder få steder i Danmark.

Færøske Birgit Kirke, bosat i Danmark, har fået øernes særegne landskab ind med modermælken. Det er det, der frem for noget præger hendes malerier som en konstant frugtbar inspirationskilde.

I hvert fald to væsentligt forskellige udtryksmåder har de seneste år kendetegnet det færøske landskabsmaleri, uanset om det er færøske eller udenlandske kunstnere, som står bag det.

I det ene bruger man fugleperspektivet til i en mere eller mindre stram geometrisk form at gengive mødet mellem de takkede klipper, det brusende hav, det grønne græs, den urolige himmel og de små kubiske huse, ofte suppleret af et mylder af forskellige havfugle. Ældre værker af Zacharias Heinesen og et utal af yngre kunstners malerier er repræsentanter for denne udtryksmåde.

I den anden har man sløjft de naturalistiske pejlemærker og koncentrerer sig i stedet om abstrakte, ekspressionistiske skildringer af landskabets karakter. Man zoomer ind, hvor de andre kunstnere zoomer ud, i et forsøg på at fange processerne *bag* deres naturalistiske fremtoning.

Birgit Kirkes malerier kan her ses i sammenhæng med Ingálvur av Reynis, Tróndur Paturssons og Amariel Norðoys mest ekspressive billeder. Voldsomme kræfter er på spil i hendes malerier. Stærke og dynamiske sorte linjer udgør ofte ryggraden i hendes kompositioner. De breder sig som et stålskelet over billedfladen, holder den sammen, får den til at emme af koncentreret energi, for pludseligt at bryde ud i voldsomme udladninger som en lavafloed eller en elv, der flyder over sine bredder.

Som et supplement til de dynamiske sorte markeringer finder man i Birgit Kirkes malerier næsten altid større eller mindre flader af hvide partier. De kan nogle gange ligge som en atmosfærisk baggrundsfarve, men kan også befinde sig helt fremme i billedplanet som pludselige lysglimt. Endelig, som en modvægt til den sort/hvide dominans, lader Birgit Kirke klare og rene toner af gult, grønt, blå, rødt og orange skinne igennem. Deres perlende glans så meget desto skarpere på baggrund af den ellers beherskede palet. Hvis der havde været tale om et stykke musik, kunne man sammenligne med de lyriske, lette og nogle gange næsten humoristiske mellemspill, man finder i Beethovens store episke og dramatiske symfonier.

Set i et færøsk perspektiv, er det selve landskabets voldsomme kræfter, som Birgit Kirke skildrer i sine malerier. Sammenstødet mellem det piskende skumsprøjt og den sorte urklippe, vindens hulen, de hastigt accelererende stormskyer, vandfaldene og de lysende farver, der opstår, når solen bryder igennem og bader alt i et flygtigt, men strålende skær af smaragder, rubiner og topaser. Færøerne.

Tom Jørgensen, kunstanmelder på "Jyllands Posten", redaktør af "Kunstavisen".